

ת"פ 45830/12/12 - מדינת ישראל נגד יניב דויטש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 45830-12-12 מדינת ישראל נ' דויטש

בפני: כב' השופטת הדסה נאור

17.5.16

בעניין:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נגד יניב דויטש ע"י ב"כ עו"ד	אלירם גלעם	המאשימה
		שחר מנדלמן	הנאשם

הכרעת דין

1. בתאריך 10.3.10 סמוך לשעה 14:00, הגיעו השוטרים רס"ל עבדו חוראני (להלן: "**עבדו**") ואנגלינה ויינר לביתו של הנאשם, ברחוב..... בתל אביב-יפו, בעקבות הודעה שהתקבלה במשטרה ולפיה נצפה הנאשם משוחח ליד ביתו עם קטינים וקטינות, מכיתות א'-ב' ומנסה לשכנעם לעלות אתו לדירתו, כשחלקם אף הלכו אחריו.

במהלך שהייתו של עבדו בכניסה לבית הנאשם הבחין, לטענתו, בתמונות קטנות של בחורות ערומות (פורנו) בחלון פתוח על מסך מחשב נייד של הנאשם (להלן: "**המחשב**").

השוטרים עצרו את החשוד בחשד לביצוע עבירה של הטרדה מינית.

בסופו של יום חשד זה לא הבשיל לכדי כתב אישום, אך כחלק מהליכי החקירה נתפס המחשב ובוצעה חדירה למחשב בחיפוש אחר קבצים, שעל פי חשד השוטרים עשויים היו להכיל חומר פדופילי.

לאור תוצרי החקירה וממצאי החיפוש במחשב, הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ריבוי עבירות של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, על פי סעיף 214 (ב3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

על פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, החזיק הנאשם במחשב בדירתו קבצים הכוללים תכנים פדופילים כדלקמן:

א. תיקיה בשם "XXX" שהכילה 15 תמונות פורנוגרפיות של קטינים ו-12 סרטונים פורנוגרפיים של קטינים. בתיקיה הנ"ל נמצאה תיקיית משנה בשם "חדש" ובה תיעוד וידאו של מעשי תועבה מיניים בקטינים.

ב. תיקיה נוספת בשם "טלפתיה" ובה 31 תמונות פורנוגרפיות של קטינים. בתיקיה הנ"ל נמצאה תיקייה

נוספת בשם "NEW FOLDER" ובה 20 תמונות נוספות המתעדות מעשי תועבה של קטין אשר מקיים יחסי מין עם אישה בגירה.

2. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעובדות כתב האישום והעלה את הטענה לפיה המחשב נתפס במהלך חיפוש לא חוקי שנערך בביתו.

3. בתום פרשת התביעה העלה ב"כ הנאשם טענה שאין להשיב לאשמה, מהטעם שלא מולאו התנאים הקבועים בסעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, המאפשרים ביצוע חיפוש שלא על פי צו חיפוש - לאחר שבדיעבד ברור שלא היה יסוד סביר לחשד לביצוע מעשה מגונה על ידי הנאשם - והסכמתו של הנאשם לתפיסת המחשב לא הייתה הסכמה מדעת, לפיכך, תפיסת המחשב והחיפוש במחשב נעשו שלא כדין ובשל כך תוצרי החיפוש אינם קבילים.

לאחר בחינת מכלול הראיות, דחיתי, בהחלטה מנומקת את הטענה שאין להשיב לאשמה כשקבעתי כי בשלב בו הוחלט על הצורך בתפיסת המחשב, היה למשטרה יסוד סביר לחשד שהנאשם מעורב, למצער, בעבירה של ניסיון למעשה מגונה בקטין, ושהסכמת הנאשם לתפיסת המחשב היתה מדעת.

כפועל יוצא מקביעותיי לעניין חוקיות החיפוש ותפיסת המחשב קבעתי כי תוצרי החיפוש במחשב הינם קבילים כראייה והחלטתי על קבלת חומר המחשב כראייה קבילה במשפט.

לאור דחיית הטענה שאין להשיב לאשמה בחר הנאשם להעיד להגנתו.

4. בעדותו בפני טען הנאשם כי ביום האירוע הוא שהה בביתו כאשר שמע רעשים מתחת לביתו. עקב כך ירד למטה והעיר לתלמידים שעברו במקום על הרעש שהקימו וביקש מהם לאסוף את קליפות התפוז שזרקו על המדרכה.

כעבור זמן מה, שמע, לדבריו, דפיקות חזקות על דלתו, הסתכל בעינית וראה שוטר ושוטרת, הוא פתח את הדלת חלקית, השוטר הציץ לתוך חדרו, ביקש ממנו תעודת זהות ולאחר מכן ביקש ממנו להתלוות אליו.

הנאשם הכחיש את טענתו של עבדו לפיה על מסך המחשב שלו הופיעה תמונה פורנוגרפית ואף הוסיף כי כשחזרו לחדר לאחר החקירה "הוא הודה שהאבחנה שלו הייתה שגויה".

לציין כי עבדו העיד כעד מטעם המאשימה והוא לא התבקש, במהלך חקירתו הנגדית, להגיב על טענות הנאשם ולפיהן דימיין שראה תמונה פורנוגרפית בחלון המחשב ואף הודה בכך בפני הנאשם.

במשטרה נחקר הנאשם פעמיים. לראשונה ביום האירוע, זמן קצר לאחר מעצרו, ובפעם השנייה כ- 4 חודשים מאוחר יותר, בתאריך 25.7.10.

לגבי חקירתו הראשונה טען כי נשללה זכותו להיוועץ עם עורך דין.

בעדותו סיפר הנאשם כי בחקירתו הראשונה ביקש להתייעץ עם עורך דין מספר פעמים, אך נאמר לו כי הוא זכאי לסניגור ציבורי רק במעמד המשפט וכי עליו לדאוג לעורך דין פרטי. בהמשך ביקש להתייעץ עם דודתו - אירית באומהורן, פרקליטה בפרקליטות מחוז ירושלים, אולם נאמר לו כי הדבר בלתי אפשרי בשל החשש לניגוד

אינטרסים. לפיכך, למעשה לא מימש את זכותו להיוועץ עם עורך דין, טרם מסירת הודעתו הראשונה.

בהתייחס לחתימתו על הסכמה לתפיסת המחשב, לאחר שבתחילה סירב לכך מספר פעמים, טען כי הופעל עליו לחץ רב להסכים למסירת מחשבו למשטרה כשבשלב מסוים איימו עליו השוטרים כי אם יסרב לתת את מחשבו הוא יועבר למעצר. מאחר שהוא נעדר עבר פלילי, חשש מהאיום ועל כן נתן הסכמתו.

בהודעתו השנייה התייחס הנאשם לשתי התיקיות, שנמצאו במחשב ובהן כ-50 קבצים הכוללים תכנים פדופיליים.

הנאשם אמנם לא הודה במפורש כי אלה הורדו על ידו, וטען בעיקר שאינו זוכר, בתשובות מתחכמות ומבולבלות לשאלות שנשאל, כפי שיוצג להלן:

לשאלה איך הגיעו 50 הקבצים של קטינים ערומים מבצעים סקס למחשב השיב "אני לא זוכר. יכול להיות שהורדתי אותם ואולי לא. בכל מקרה לא עשיתי בהם שימוש לצרכים מיניים".

כשנשאל האם היה מודע להימצאותם במחשב ענה "לא, שכחתי מהם בכלל [...] אתה מצפה ממני לזכור כל כך הרבה זמן אחורה, אם הורדתי אותם, אני לא אומר שאני הורדתי אותם [...] יכול להיות שהורדתי אותם באי מיול ויכול להיות שלא".

לשאלה למה שמר את הקבצים האלה בתיקיות וכמה פעמים צפה בהם השיב "אם אני שמרתי אותם אז זה בטעות. בכל מקרה לא עשיתי בהם שימוש ולא העברתי לאף אחד [...] אני לא זוכר (אם צפיתי בהם - ה.נ.) אולי פעם פעמיים. אני לא זוכר [...] יכול להיות שהורדתי מתוך סקרנות".

עם זאת אישר הנאשם כי המחשב היה חדש בעת שרכש אותו, כי רק הוא משתמש בו ורק הוא מוריד קבצים למחשב שלו ואף הוסיף כי החזיק אצלו במחשב קבצים אלה בטעות "שכחתי שהם נמצאים ולא מחקתי אותם [...] שכחתי שהם נמצאים שם [...] לא הייתי מודע לזה שזו עבירה על החוק ולא הייתי מודע שזה במחשב שלי. כנראה שזה נשמר בטעות [...] הורדתי את זה או שלא אני הורדתי את זה ולא מחקתי את זה".

בעדותו בבית המשפט המשיך הנאשם להתפתל בתשובותיו ולתת הסברים מגוחכים לטענותיו כי לא ידע שבמחשבו מוחזקים חומרים פדופיליים.

בנוגע לחומר הפדופילי שנמצא על מחשבו העיד הנאשם כי אינו זוכר שהוריד למחשב את הקבצים המכילים תמונות וסרטונים פדופיליים. עוד טען הנאשם כי אמירתו לחוקר רועי בדר בחקירתו השנייה (ת/5) לפיה הקבצים נפתחו לאחרונה בשנת 2007 התבססה על טענתו של החוקר עצמו.

בחקירתו הנגדית הודה הנאשם כי ידע שבמחשבו מוחזקים חומרים פורנוגרפים אולם הכחיש כי ידע שקיימים במחשב גם חומרים פדופיליים. עוד הוסיף הנאשם כי הוא לא יודע כיצד החומרים הפדופיליים הגיעו למחשבו, על אף העובדה כי הוא רכש את מחשבו כחדש ורק לו היתה גישה למחשב.

ב"כ המאשימה עימת את הנאשם עם עדותו השנייה במשטרה בה הודה הנאשם כי הוא הוריד את הקבצים הפדופיליים וחשב כי מחק אותם. בתגובה השיב הנאשם כי תשובתו בחקירת המשטרה נבעה מהעובדה כי השוטרים הלחיצו אותו והפחידו אותו ומאחר שלא קיבל ייעוץ משפטי. מבחינתו, לחקירתו במשטרה אין כל

משמעות.

לשאלת בית המשפט מדוע לא התייעץ עם עורך דין במשך למעלה מארבעה חודשים, מאז מועד חקירתו הראשונה ועד חקירתו השנייה, השיב הנאשם כי לא מצא סיבה לעשות כן.

בהמשך, עומת הנאשם עם העובדה כי בחקירתו השנייה ביקש לממש את זכות ההיוועצות לאחר שנשאל על התוכן האסור שנתפס במחשבו, הנאשם התחמק ממתן תשובה עניינית וטען כי לפתע הוא נזכר שעומדת לו זכות ההיוועצות.

5. בסיכומיו טען ב"כ הנאשם כי זכות ההיוועצות של הנאשם נשללה ממנו בשל חוסר הסכמתה של כהן לזמן סניגור ציבורי למתן ייעוץ. ב"כ הנאשם ביקש לדחות את טענותיה של כהן לפיהן בשנת 2010 סניגורים ציבוריים לא הגיעו לתחנות משטרה למתן ייעוץ, שכן במועד החקירה הלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי**, סא (1) 461) כבר השתרשה וכבר מלאו 15 שנה לחקיקת חוק הסניגוריה הציבורית, תשנ"ו - 1995. כפועל יוצא מהתנהלותה זו, זכותו של הנאשם להליך הוגן נפגעה, הסכמתו לתפיסת הממחשב הושגה באופן המצדיק פסילת ראייה זו. לשיטתו של ב"כ הנאשם, הודאתו של הנאשם בת/5 איננה יכולה לרפא פגמים אלו.

לחילופין טען ב"כ הנאשם כי המעשים המיוחסים לנאשם התיישנו. לדידו, מנ/3 עולה כי לא ניתן לדעת בוודאות מתי נוצרו הקבצים המקוריים ומתי הם הורדו למחשבו של הנאשם. הנאשם עצמו ציין בחקירתו במשטרה (ת/5) כי הוא מחזיק במחשב משנת 2004 וכי מאז שנת 2004 אינו מחזיק בקו אינטרנט. טענה זו לא הופרכה ע"י ב"כ המאשימה.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי מאחר ועסקינן בעבירה מסוג עוון תקופת ההתיישנות היא חמש שנים. כאמור, המאשימה לא הציגה כל ראיה כי קבצים אלו לא הורדו בשנת 2004 וכי נעשה בהם שימוש לאחר שנת 2004 ועל כן קיים ספק בנוגע להתיישנות העבירה. לטענת ב"כ הנאשם, ספק זה צריך לפעול לטובת הנאשם.

6. מנגד טען ב"כ המאשימה כי מאחר שאמרות הנאשם הוגשו בהסכמה, אין לקבל טענה של אי קבילות ההודעה, בשל הטענה של פגם בזכות ההיוועצות במהלך החקירה הראשונה, ולמעשה מדובר בתקיפה של משקל הראייה.

לגופו של עניין ביקש לדחות את טענת הנאשם לפיה זכות ההיוועצות נשללה ממנו. לשיטתו, החוקרת אושרת כהן הודיעה לנאשם על זכויותיו ולאחר שהנאשם ביקש לשוחח עם עורך דין מהסניגוריה הציבורית השיבה לו כי זכות זו עומדת לו רק במעמד המשפט. בעדותה בבית המשפט הסבירה כהן כי בשנת 2010 סניגורים ציבוריים לא היו מגיעים לתחנות המשטרה למתן ייעוץ לפני חקירה, לעניין זה טען ב"כ המאשימה כי ב"כ הנאשם לא הביא כל עדות או ראיה הסותרת את דבריה של כהן ומכאן כי אין כל פגם בהתנהלותה.

למעלה מן הצורך הוסיף כי מאחר שהנאשם לא מסר כל תוכן מפליל באמרתו הראשונה, מסכימה המאשימה להתבסס על אמרתו השנייה.

בהתייחסו לטענות הנאשם לגבי האמירות שנאמרו על ידו בחקירתו השנייה, ביקש לדחות ולקבוע כי הנאשם היה מודע לזכויותיו ולנאמר על ידו, אישר והודה, בין במישרין ובין בעקיפין, בהחזקת הקבצים המיוחסים לו בכתב

האישום, בשעה שהכחיש חשדות אחרים שהוטחו בו, באופן שניתן לקבוע כי אמרתו השנייה נמסרה מרצון חופשי שלא כטענת הנאשם לפיה אמירות אלה נמסרו על ידו בשל העובדה שהלחיצו והפחידו אותו במהלך החקירה.

ב"כ המאשימה ביקש לדחות גם את טענת ההגנה להתיישנות. לדבריו, על פי דו"ח הפעולה שנערך ע"י רונן ניזרי (נ/3) לא ניתן לדעת בוודאות מתי נוצר הקובץ המקורי ומתי הוא שונה. הנאשם לא טען באופן מפורש מתי קבצים אלו הורדו למחשבו, כל שידע להגיד הוא שמשנת 2004 אין לו אינטרנט ועל כן לא יכול היה להוריד קבצים אל מחשבו. בעניין זה הציג ב"כ המאשימה סתירות בעדויותיו של הנאשם לעניין המועדים בהם היה לנאשם אינטרנט לאורך השנים.

על כל אלה הוסיף וטען ב"כ המאשימה כי אין כל משמעות למועד הורדת הקבצים שכן עסקין בעבירה נמשכת, הנאשם שלט בקבצים הפדופיליים לאורך השנים ולא עשה דבר על מנת לקטוע את מעמדו כבעל השליטה על הקבצים.

7. דין והכרעה

כאמור לעיל, בהחלטתי מיום 15.1.15 דחיתי את טענת ההגנה כנגד חוקיות החיפוש ואת בקשת ב"כ הנאשם לפסילת תוצרי החיפוש שנערך במחשבו של הנאשם.

גם לאחר שמיעת עדותו של הנאשם לא מצאתי לשנות מהחלטתי בבקשה שאין להשיב לאשמה, לגבי קבילות המימצאים שנמצאו במחשב.

אין חולק כי 2 התיקיות שנמצאו במחשב, המכילות חומר פדופילי מהוות בסיס איתן להרשעה בריבוי עבירות של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין. קבלת גרסת הנאשם במשטרה על כך שהמחשב הוחזק באופן בלעדי על ידו ואישורו, אף אם במשתמע ולאחר התפתלויות רבות, כי הקבצים הורדו על ידו, כפי שפורט לעיל, יש בה כדי לקבוע כי ריבוי העבירות האמורות בוצעו על ידי הנאשם.

משכך, העלתה ההגנה בסיכומיה שתי טענות חדשות:

הראשונה - בעניין הפגיעה בזכות ההיוועצות;

השנייה - מתייחסת להתיישנות העבירה.

8. בהתייחס לטענה בדבר הפגיעה בזכות ההיוועצות - טענה זו יפה רק לעניין אמרתו הראשונה של הנאשם.

מעיון בתמלול החקירה (ת/8/ב) ומעדותה של החוקרת כהן בפני, אני סבורה כי זכותו של הנאשם ליועץ עם עורך דין, עובר למסירת אמרתו הראשונה, אכן נפגעה.

הלכת יששכרוב מבהירה ולא מותירה כל מקום לספק באשר לחשיבותה של זכות ההיוועצות. אכן, החוקרת כהן יידעה את הנאשם בדבר זכותו אולם לאחר שהנאשם ציין בפניה כי ידו אינה משגת לשכור עורך דין פרטי, השיבה לו כהן כי בשלב זה אין הוא זכאי לקבלת ייעוץ מהסניגוריה הציבורית, משל זכות ההיוועצות שמורה אך לבעלי אמצעים. על כן, מסכימה אני עם טענתו של ב"כ הנאשם כי לא ניתן לתת כל משקל לאימרה זו, בייחוד בהתחשב

בעובדה שהלכת יששכרוב פורסמה כבר בשנת 2006.

גם קביעתה של החוקרת כהן כי דודתו של הנאשם אינה יכולה לעזור לו בשל תפקידה אינה מקובלת עליי. החוקרת כהן לא בדקה מי היא דודתו של הנאשם והאם היא אכן עובדת בתביעה המשטרית. מעבר לכך, אין זה מתפקידה ומסמכותה של החוקרת לקבוע האם ישנו ניגוד עניינים, זו החלטה השמורה לעו"ד באומהורן, איתה ביקש הנאשם להתייעץ, ולמוסדות לשכת עורכי הדין.

יחד עם זאת, פגמים אלה אין בהם כדי להשפיע על קבילות הודעתו השנייה של הנאשם (ת/5) ועל מתן מלוא המשקל לראייה זו.

הנאשם נחקר בשנית כארבעה חודשים לאחר חקירתו הראשונה. דבר לא מנע ממנו לפגוש במהלך תקופה זו עורך דין פרטי או לחילופין לפנות לסניגוריה הציבורית. מעבר לכך, הנאשם זומן לחקירתו השנייה ביום 22.7.10 (ת/6), כאשר עדותו נגבתה בפועל ביום 25.7.10, לפיכך, טענתו של הנאשם לפיה לא פעל לקבלת ייעוץ משפטי לפני חקירתו השנייה מאחר ולא היתה לו סיבה לעשות כן, איננה יכולה לעמוד ולשמש בסיס לקבלת הטענה של פגיעה בזכות ההיוועצות עובר למסירתה.

9. גם דין טענת ההגנה להתיישנות העבירה - להידחות.

סעיף 214 (ב3) לחוק העונשין קובע את המסגרת הנורמטיבית לביצועה של העבירה באופן הבא:

"המחזיק ברשותו פרסום תועבה ובו דמותו של קטין או הצורך פרסום כאמור אף בלי להחזיק בו, דינו - מאסר שנה; לעניין סעיף קטן זה, "מחזיק" או "צורך" - למעט המחזיק או הצורך באקראי ובתום לב."

על מנת למלא אחר יסודות סעיף 214 (ב3) לחוק נדרשת **החזקה** בחומרים פדופיליים אסורים ו**מודעות** של הנאשם כי החומרים מוחזקים ברשותו. היסוד הפיזי שבעבירה אינו קובע כתנאי את הורדת החומר למחשב ואינו דורש שימוש או צפייה בחומרים אלו.

בחקירתו השנייה במשטרה (ת/5/ב) הנאשם נע ונד בין הודאה בדבר ידיעתו שבין הקבצים השמורים במחשבו ישנם גם תמונות וסרטונים בעלי אופי פדופילי לבין טענה לפיה הוא אינו זוכר דבר, אך אין הכחשה.

לאחר שהחוקר הציג בפני הנאשם את הקבצים הפדופיליים שנמצאו במחשבו השיב הנאשם **"זה ישן, חשבתי שמחקתי את זה"**, בהמשך החקירה ולאחר שנשאל הנאשם מדוע הוא החזיק בקבצים אלו אם אין לו עניין בהם, השיב הנאשם **"סתם סקרנות, מציצנות, שעמום, עושים כל מיני דברים..."**.

בעדותו בבית המשפט חזר בו הנאשם מגרסאותיו, שנמסרו במסגרת חקירתו השנייה, וטען באופן חד משמעי כי הוא לא הוריד את אותם קבצים פדופיליים למחשבו. בד בבד, הנאשם לא סיפק כל הסבר לשאלה כיצד הגיעו אותם קבצים למחשבו, תוך ששב וחזר על אמירתו כי הוא בעל הגישה היחיד למחשב.

תשובותיו של הנאשם והמעברים התכופים בין גרסאותיו השונות מלמדים אותנו כי הנאשם היה מודע להימצאות קבצים אלו במחשבו וכי הוא הוריד אותם מתוך יצר מציצנות וסקרנות, כפי שביטא זאת בהודעתו השנייה.

בעניין זה נקבע בע"פ (נצרת) 490-08-11 מדינת ישראל נ' יפים גורביץ (פורסם בנבו, 10.1.12) כי:

"יצוין כי ביחס לעבירות ההחזקה, דוגמת העבירה בה עסקינן, וככל שהדברים אמורים בנוגע ליסוד הנפשי, שעניינו מידת המודעות או הרצון לשלוט או להחזיק בנכס, הרי משהוכח כי המערער החזיק בקבצים והייתה לו שליטה עליהם, מתעוררת חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים והשכל הישר הפועלת לחובתו של המערער [...]. לא כל שכן מקום בו מסר הסברים בלתי אמינים להחזקה בכמויות העצומות של קבצים פדופיליים ולאי מחיקת הקבצים, ומסר בנדון תשובות מתחמקות, לא הגיוניות וסותרות.

[...] משהודה המערער כי ידע אודות קיומם של אותם סרטים פדופיליים במחשבו והעבירם לתיקיות אחרות, טרם מחיקתם (לדבריו), אין טענה זו יכולה לדור בכפיפה אחת עם טענה להחזקה באותם קבצים באקראי ובתום לב, שכן דבר לא מנע ממנו למחוק את הקבצים לאלתר, ועצם פעולת שמירת הקבצים הפדופילים ועוד בתיקיות נפרדות, שחלקן מוסתרות, מקום בו משמות הקבצים הרבים עולה בבירור תוכנם הפדופילי, סותרת את תום הלב והאקראיות, מה גם שכאמור לעיל, בעדותו לפני בית המשפט קמא, אישר המערער כי ידע שאותו חומר פדופילי מוחזק במחשבו, ידע שמדובר במעשה אסור על פי החוק בישראל ואף התכוון למוחקו- עדות שאינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם טענותיו לתום לב.

[...] בהקשר זה הבהיר בית המשפט קמא כי משלפנינו עבירה שעניינה החזקת פרסום תועבה, הרי שאין לנו עניין בשאלת השימוש ואף לא בשאלה אם המערער צפה בסרטונים, אם לאו, כך שגם אם היה עולה בידי המערער להוכיח שלא צפה בסרטונים ואף לא פתח אותם מעולם, כיוון שאלה רק הורדו למחשבו באופן בלתי יזום, הרי שהדבר אינו משנה לשאלת ההחזקה, שלא היתה החזקה תמת לב ולא נעשתה באקראי. דברים אלה, עם כל הכבוד, מקובלים גם עלי. אדם היודע כי הוא מחזיק במחשבו חומר בכמות עצומה שלפי כותרותיו הוא חומר פדופילי ולא מוחק אותו לאלתר, לא יכול להיבנות מטענת תום לב בהחזקה או אקראיות בהורדת אותו חומר."

על פי הוראת החוק, הדרישה לחיפוש של קבצים פדופיליים, הורדתם וצפייה בהם אינם חלק מיסודות עבירת ההחזקה בפרסום תועבה, ודי בעצם החזקתם במחשב, של קבצים בעלי אופי פדופילי, בתוך תיקיות מסומנות, כדי לקיים את העבירה.

דווקא טענת הנאשם כי חלפו שנים מיום הורדת הקבצים מהאינטרנט, העלאתם למחשב וההחזקה בהם, בתוך תיקיות מסומנות, משמיטה את הקרקע מהאפשרות שיכולה לקום לנאשם טענת ההגנה של החזקה באקראי ובתום לב.

אין בעובדה שלא הוכח מועד הורדתם של הקבצים למחשב ובטענה כי לא נעשה שימוש בקבצים האסורים, או נעשה שימוש ספורדי בעבר, כדי לסייע לנאשם ולהקים לו את ההגנה בדבר התיישנות העבירה.

עצם הימצאות התיקיות ובהם הקבצים בעלי האופי הפדופילי האסור על המחשב, במועד בו בוצע החיפוש, מלמד שהנאשם החזיק באותו מועד על מחשבו בחומר פדופילי. משך זמן החזקתו על המחשב ומועד הורדתו למחשב

אינו רלוונטי לגיבוש העבירה.

לפיכך, מצאתי לדחות את טענתו של הנאשם בדבר התיישנות העבירה.

10. לאור כל האמור לעיל, לאור קביעותיי והתרשמותי מחוסר אמינות גרסתו של הנאשם, כפי שנשמעה בבית המשפט, ואימוץ גרסת הנאשם במשטרה, לפיה היה מודע להחזקת החומרים הפדופיליים האסורים במחשב, ובהצטבר לראיות הפוזיטיביות בתיק, הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

התוצאה היא שאני מרשיעה את הנאשם בריבוי עבירות של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, על פי סעיף 214 (ב3) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' אייר תשע"ו, 17 מאי 2016, במעמד הצדדים